

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Štíbrala a soudců JUDr. Miroslava Stoklasy a JUDr. Ivy Hubáčkové ve věci

žalobce **Ing. I. S.** narozeného [redacted]
bytem [redacted]
zastoupeného JUDr. Petrou Carvanovou, advokátkou
se sídlem v Kladně, Hut'ská 1383

proti
žalované **České republice - Ministerstvu spravedlnosti**
se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16

za které jedná Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových
se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390 /42, IČO: 69797111

o zaplacení 680 000 Kč s příslušenstvím a konstatování porušení práva

k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 16. ledna 2019, č. j. 10 C 133/2013 – 319,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se mění** ve výroku I. jen tak, že žalobce byl stíhán v rozporu s článkem 8 odstavec 2 Listiny základních práv a svobod, dle něhož nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon, jinak **se potvrzuje**, ve výroku III. **se mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci 60 000 Kč se 7,05% úrokem z prodlení ročně od 9. 11. 2013 do zaplacení, jinak **se potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady za řízení před soudy všech stupňů ve výši 77 681,80 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Fousková

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem I. konstatoval, že trestní stíhání žalobce, které bylo zahájeno usnesením policejního orgánu Policie ČR, ÚSKPV, Útvarem odhalování nelegálních výnosů a daňové kriminality, expozitura Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2005, ČTS: [REDAKCE] nadále vedeno u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci pod sp. zn. [REDAKCE] v období od 27. 4. 2006 do 11. 12. 2012 bylo nezákonné a bylo jím porušeno právo žalobce na soukromí. Výrokem II. byl zamítnut požadavek, aby žalované byla uložena povinnost zaslat žalobci dopis ve znění uvedeném ve výroku rozsudku. Výrokem III. soud zamítl žalobu na zaplacení částky 680 000 Kč s příslušenstvím a výrokem IV uložil žalobci povinnost nahradit žalované náklady řízení 1 806 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalobce se domáhal náhrady za trestní stíhání, jemuž byl vystaven na základě usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 9. 5. 2005 pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1,2,3 písm. a) odst. 4 a podle § 8 odst. 1 trestního zákona a formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 trestního zákona. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem pobočka v Liberci ze dne 26. 9. 2012 sp. zn. [REDAKCE] byl žalobce zproštěn obžaloby podle § 226 písm. c) trestního řádu, čímž došlo ke zrušení usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání. V souvislosti s vedením trestního stíhání vůči své osobě žalobce požadoval konstatování porušení práva a náhradu nemajetkové újmy (naposledy ve výši 680 000 Kč s příslušenstvím).
3. O žalobním požadavku rozhodoval soud I. stupně rozsudkem ze 7. 4. 2015, jímž vyhověl žalobě a přiznal žalobci satisfakci ve formě omluvy, a co do požadavku na náhradu nemajetkové újmy v penězích žalobu zamítl. Odvolací soud poprvé ve věci rozhodoval rozsudkem ze dne 13. 1. 2016, jímž změnil text omluvy a potvrdil rozhodnutí soudu I. stupně s tím, že není opodstatněný nárok na náhradu nemajetkové újmy v peněžní formě. Oba rozsudky byly zrušeny rozsudkem Nejvyššího soudu České republiky ze dne 31. 7. 2018, č. j. 30 Cdo 2828/2016- 295.
4. Nejvyšší soud se zabýval jednak částí nároku ve výši 116 000 Kč týkající se odškodnění žalobce za nezákonné rozhodnutí v době před 27. 4. 2006, s tím, že je nutno tento nárok vyloučit k samostatnému projednání a ohledně tohoto nároku věc předložit nadřízenému Vrchnímu soudu k rozhodnutí, které soudy jsou věcně příslušné o něm rozhodnout. Dále se dovolací soud zabýval vadou v záhlaví rozsudku. Ohledně formy odškodnění uvedl, že ke konstatování porušení práva nepostačuje text, jaký zvolil odvolací soud v předchozím rozhodnutí, že trestní stíhání žalobce bylo nezákonné, ale s ohledem i na další judikaturu Nejvyššího soudu, je nutno konstatovat porušení konkrétních základních práv tak, aby se účastníku dostalo adekvátní satisfakce ohledně utrpěné újmy. Samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání nepředstavuje konstatování porušení žalobcových konkrétních identifikovatelných práv. U požadavku na náhradu nemajetkové újmy v peněžní formě je nutno případ žalobce srovnat s případy obdobnými, a to zejména za situace, kdy žalobce tvrdil, že v jiných obdobných případech bylo poškozeným za nezákonné trestní stíhání přiznáno zadostiučinění v peněžní formě. Pouze v případě, jestliže by soudy dospěly k závěru, že újma žalobce nebyla nepatrná tak je na místě žalobci přiznat zadostiučinění v penězích a je nutno se vypořádat s obdobnými případy.
5. Obvodní soud ve svém druhém meritorním rozhodnutí uvedl, že každé trestní řízení negativně ovlivňuje osobní život trestně stíhaného, na kterého je sice od okamžiku právní moci meritorního rozhodnutí se třeba dívat jako na nevinného, avšak samotný fakt trestního stíhání je zátěží pro každého obviněného. Konkrétním trestním stíháním žalobce bylo zasaženo do jeho práva na soukromý život tím, že se musel dostavovat k výslechům a k policejnímu orgánu a k hlavním líčením. Pak se soud obsáhle zabýval tím, zda žalobci náleží zadostiučinění v penězích, a to za situace, kdy jeho trestní stíhání trvalo 6 let a 8 měsíců a byl ohrožen trestní sazbou 5 - 12 let

odnětí svobody s tím, že byl v minulosti pravomocně v trestním řízení třikrát odsouzen. Zde soud přisvědčil obavě žalobce, že v případě odsouzení by mu byl nejspíše uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. Tato hrozba vyššího trestu však byla zaviněna výlučně předchozím chováním žalobce, který úmyslně porušil zákon tak závažným způsobem, že za to byl v minulosti vícekrát pravomocně odsouzen. Za takové jednání žalobce nemůže nést žalovaná odpovědnost, a proto má soud za to, že v souzené věci je dostatečnou formou zadostiučinění konstatování porušení práva. Stíhání žalobce nevěšlo v širší známost. O stíhání se dověděla pouze matka žalobce, přítelkyně a společník žalobce v jeho obchodní firmě. Tři novinové články, které o trestní věci informovaly, jméno žalobce nezmínily, ani zde nebyla připojena jeho fotografie. Žalobce, byl dva dny v cele předběžného zadržení, v důsledku čehož mělo dojít k tomu, že je přestaly zdravit asi tři rodiny sousedů. Žalobce neprokázal své tvrzení, že jeho pověst byla značně poškozena. Žádné výrazné následky ani v osobnostní sféře žalobce nebyly shledány. S ohledem na délku trestního řízení (6 let a 8 měsíců) byl žalobce již žalovanou odškodněn v rozsahu částky 88 875 Kč.

6. Obvodní soud se dále v odůvodnění svého rozsáhlého rozhodnutí pod body 32. – 48. zabýval srovnávanými rozhodnutími, které soudu předložil žalobce prostřednictvím své zástupkyně a dovodil, že tyto věci nejsou vhodné ke srovnání s případem žalobce. Naopak provedl srovnání se třemi rozhodnutími Městského soudu v Praze (rozsudky tohoto soudu sp. zn. 14 Co 47/2013, 12 Co 142/2014 a 15 Co 190/2017) v nichž odvolací soud dospěl k závěru, že dostačující formou zadostiučinění bylo shledáno konstatování vydání nezákonného rozhodnutí. Dále uvedl, že neshledal důvody pro zohlednění délky kompenzačního řízení do výše zadostiučinění za nemajetkovou újmu z titulu nezákonného rozhodnutí. O nákladech řízení obvodní soud rozhodl dle § 142 odst. 2 a § 146 odst. 2 za použití § 151 odst. 1 o. s. ř.
7. Proti výrokům I., III. a IV. rozsudku podal žalobce včas odvolání. Poukázal na to, že výrokem I. bylo sice žalobě vyhověno a konstatováno, že trestní stíhání žalobce bylo nezákonné a bylo porušeno právo na soukromí, nicméně se soud dostatečně nevypořádal s argumentací dovolacího soudu, když stíháním bylo porušeno žalobcovo právo na rodinný život a právo na zdraví. Dále pak zejména vytýkal soudu I. stupně, že se dostatečně nevypořádal s důvody, proč nepřiznal zadostiučinění v peněžní formě. Soud se sice pokusil vypořádat s předloženými rozhodnutími nejvyššího Ústavního soudu, nicméně pro srovnání použil tři jiná rozhodnutí odvolacího soudu, aniž na to před vyhlášením rozhodnutí upozornil. Oproti tomu žalobce v průběhu celého řízení argumentoval rozhodnutími nejvyššího a ústavního soudu, v nichž byly účastníkům přiznány finanční satisfakce v řádu statisíců Kč. Výslovně zde odvolatel poukázal na rozhodnutí ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3016/11, I. ÚS 4002/14, I. ÚS 2551/13 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 827/2014. Zdůraznil, že nalézací soud nesprávně posoudil jednotlivé parametry mezi případy, tak jak mu bylo uloženo zrušujícím rozsudkem dovolacího soudu. Nedostatečně rovněž přihlédl ke kompenzační námitce, dle níž žalobce požadoval zvýšit odškodnění nemajetkové újmy i v souvislosti s délkou samotného kompenzačního řízení, které trvá od roku 2013. Navrhl, aby byl napadený rozsudek změněn a žalobě bylo v celém rozsahu vyhověno.
8. Žalovaná se k odvolání písemně vyjádřila. Dle žalované se obvodní soud důsledně řídil závazným pokynem Nejvyššího soudu a ve zrušujícím rozhodnutí posouzení věci se předmětem řízení precizně zabýval. Žalobci nelze přiznat finanční odškodnění, když neprokázal žádné výrazné zásahy do své osobnostní sféry za stíhání. Navrhla, aby v řízení byl napadený rozsudek potvrzen. Zdůraznila, že sám případ žalobce je individuální a je velmi obtížné ho porovnávat s případy, které řešily soudy v jiných řízeních.

9. Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu I. stupně z podnětu podaného odvolání v rozsahu výroků I., III., IV, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je zčásti důvodné.
10. Ve svém rozhodnutí odvolací soud vycházel ze skutkových zjištění soudu I. stupně, která ani nebyla mezi účastníky sporná.
11. U výroku I. rozsudku konstatování porušení práva se odvolací soud ztotožnil s odvoláním v tom smyslu, že nepostačuje pouze uvést, že trestním stíháním žalobce bylo porušeno jeho právo na soukromí. Skutečnost, že usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce je nutno považovat za nezákonné i s ohledem na fakt, že žalobce byl zproštěn obžaloby a toto rozhodnutí nabylo právní moci, lépe těmto skutečností odpovídá konstatování, že žalobce byl stíhán v rozporu s článkem 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, v němž je uvedena zásada, že nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody, jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon (v daném případě trestní zákon a trestní řád), k čemuž v daném případě došlo. Odvolací soud proto postupoval dle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a v tomto rozsahu změnil výrok I ve zbývající části ohledně konstatování porušení práva konkrétním stíháním žalobce zde uvedeným ve výroku uvedeným byl rozsudek potvrzen jako věcně správný dle § 219 o. s. ř.
12. Výrok II. byl odvoláním nenapaden a samostatně nabyl právní moci, a proto nebyl přezkoumáván odvolacím soudem.
13. Jestliže žalobce v odvolacím řízení požadoval, aby byla znovu zhodnocena délka trestního řízení, a to i s ohledem na délku kompenzačního řízení, které trvá od roku 2013 tak odvolací soud odkazuje na skutečnost, že z hlediska délky trestního stíhání byl žalobce již v minulosti finančně žalovanou odškodněn, a při posouzení tohoto nároku bylo již dříve přihlédnuto ke zvýšenému významu řízení pro poškozeného (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 3604/2014). Pokud jde o formu zadostiučinění a jeho případnou výši ta dle judikatury nemá být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti. Její přiznání nad rámec konstatování porušení práva je na místě jen tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 2813/2011).
14. Úvahy soudu I. stupně jsou správné potud, pokud soud konstatoval, že se stíhání dotklo privátní sféry života žalobce, nicméně stíhání před soudem proběhlo pouze u jednoho stupně soudní soustavy, šlo o věc skupinovou s řadou dalších spoluobviněných, přičemž je nutno přihlédnout i k tomu, že osobu žalobce nelze hodnotit jako osobu zcela zachovalou s poukazem na tři jeho starší trestní odsouzení. Odvolací soud rovněž přihlédl k tomu, že z hlediska žalobce a jeho nejbližšího okolí nebyl ve vztahu k němu případ nijak podstatněji medializován. Přihlédl i k důvodu zproštění obžaloby žalobce podle § 226 písm. c) trestního řádu (nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný). Jde obecně o případ, kdy soud nemá prokázáno, že skutek spáchal obžalovaný, pokud i po provedení úplného dokazování panují pochybnosti o osobě pachatele trestného činu, přičemž nelze jednoznačně uzavřít, že pachatelem je obžalovaný, neboť reálně existuje možnost, že pachatelem je osoba jiná nebo je dokonce vyloučeno, že by obžalovaný mohl být pachatelem, i když je prokázáno, že došlo ke skutku vymezenému v návrhu obžaloby a tento skutek je trestným činem. Jde o důvod zproštění další (vedle důvodu podle § 226 písm. a) trestního řádu), u kterého nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, založený na existenci důvodných pochybností, tentokrát ve vztahu k osobě pachatele.
15. Odvolací soud se rovněž zabýval tím, co mu uložil dovolací soud, tedy srovnáváním obdobných případů, jako je případ žalobce, aby bylo možno spravedlivě posoudit jeho případný nárok na

zadostiučinění v peněžní formě. Dospěl k závěru, že újma způsobená trestním stíháním žalobci nebyla nepatrná a to s ohledem na závěr, že žalobci hrozil v případě uznání viny nepodmíněný trest odnětí svobody v rozsahu 5 - 12 let. Již vzhledem k této skutečnosti nebylo dostatečným satisfakčním prostředkem konstatování porušení práva ve smyslu § 31a odst. 2 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Rozhodnutí akcentovaná odvolatelem v jeho písemném odvolání však nenesou typově obdobné prvky případu jako u žalobce. Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 827/2014, v němž poškozenému byla uhrazena satisfakce 50 000 Kč, se týká případu, kdy pachatel byl stíhán pro trestný čin pohlavního zneužívání a ohrožování mravní výchovy mládeže, což je trestná činnost zcela jiná od případu žalobce, šlo o osobu stíhanou pouze po dobu tří let, tedy dobu kratší a věc, kdy se obžalovaný částečně doznal k trestné činnosti a toto doznání se později ukázalo jako neprokázané. Jde o případ, který se ke srovnání s případem žalobce nehodí.

16. Dále jde o případy, na které žalobce upozornil a které řešil ústavní soud. Rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 2551/13 se týkalo situace, kdy poškozená obdržela satisfakci 312 000 Kč, nicméně šlo o ředitelku školy v postavení starostky obce, tedy osoby veřejně činné, jejíž trestní stíhání trvalo pouze 3 roky. Příklad rovněž odvolací soud nepovažuje za obdobný případ žalobce, podobnost lze najít pouze v detailech (dotyčná osoba byla několik dnů cele předběžného zadržení, hrozila jí podobná trestní sazba jako u žalobce).
17. Příklad pod sp. zn. I. ÚS 4002/14 popisuje případ, kdy poškozený dostal náhradu nemajetkové újmy 150 000 Kč, nicméně jeho trestní řízení trvalo 3 roky a byl ohrožen sazbou do tří let a byl zde i jiný důvod zproštění obžaloby, rovněž jde o věc nevhodnou ke srovnávání.
18. Konečně rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 3016/11 řešilo případ, kdy poškozený obdržel zadostiučinění ve formě peněžní 100 000 Kč, nicméně trestní řízení bylo zastaveno již ve fázi přípravného řízení a stíhán byl pouze po dobu 11 měsíců, tedy dobu nesrovnatelně kratší než žalobce. Evidentně, zde jde rovněž o případ zcela jiný a je nevhodný ke srovnání.
19. Odvolací soud se při posouzení otázky, zda žalobci náleží peněžní plnění jako forma nemajetkové újmy a v jaké výši přihlédl k ustanovení § 10 odst. 2 občanského zákoníku, dle něhož se právní případ má vždy posoudit podle principu spravedlnosti, aby byl případ vyřešen i k ustálené rozhodovací praxi za účelem dobrého uspořádání práv a povinností. Vzal v úvahu rozhodnutí, které jsou mu známy z jeho rozhodovací činnosti či z jiných případů, které rozhodoval Městský soud v Praze. Za případy obdobné hodnotil případ projednávaný u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 17 Co 50/2015, v němž se poškozenému dostalo zadostiučinění za trestní stíhání ve výši 82 500 Kč, jednalo se o případ, kdy žalobce byl stíhán pro trestný čin podvodu, tedy rovněž šlo o hospodářskou trestnou činnost, byl ohrožen sazbou až do 12 let, tedy totožnou sazbou jako žalobce a stíhání trvalo 5,5 roku, tedy přibližně stejnou dobu jako u žalobce, nicméně v porovnání s ním byl poškozený v tomto trestním řízení psychicky zasažen více a s horšími následky než žalobce.
20. Dále soud použil pro srovnání rozhodnutí, o němž rozhodoval pod sp. zn. 55 Co 145/2018, v němž postiženému se dostal zadostiučinění za trestní stíhání v rozsahu 100 000 Kč. Byl zde opět stíhán pro trestný čin podvodu s délkou trestního stíhání 2,3 roku a hrozila mu sazba 2 - 8 let. Stíhání zde bylo po dobu kratší s nižší hrozbou trestu, na druhé straně se jednalo o osobu veřejně známého advokáta, věc byla ve spojení s dalším obviněným značně medializována i u tohoto poškozeného byly konstatovány výrazně vyšší psychické potíže. Proto bylo uloženo zadostiučinění ve vyšší částce.

21. Odvolací soud rovněž přihlédl k věci sp. zn. 55 Co 296/2015, v níž přistoupil k zadostiučinění v součtu 225 000 Kč (šlo o částečnou podobnost s věcí uveřejněnou pod sp. zn. R 122/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek) v němž byl poškozený stíhán po dobu tří let pro úvěrový podvod, byl ve vazbě 211 dní a stíhání proběhlo dvakrát, poprvé bylo zastaveno, poté znovu stíhání pro stejný skutek obnoveno. Uvedený poškozený zhubnul 25 kg, ve vazbě ztratil zaměstnání, v důsledku stíhání se mu rozpadlo manželství a měl skutečně značné psychické potíže spočívající i ve ztrátě společenské prestiže v bydlišti (malé obci). Odvolací soud tento případ uvádí pro srovnání, že přistoupil zde k odškodnění ve vyšší částce, že jde však o zcela nesouměřitelný případ ve srovnání s případem žalobce.
22. Přiznaná částka 60 000 Kč náhrady nemajetkové újmy ve vztahu k těmto třem srovnávaným případům odpovídá svým rozsahem i s ohledem na to, že vedle zadostiučinění ve finanční formě obdržel žalobce i konstatování porušení práva a v minulosti byl již odškodněn v souvislosti s délkou trestního stíhání a dále i z důvodů shora uvedených (osoba nikoliv zcela zachovalá, případ minimálně medializován a důvod zproštění obžaloby dle § 226 písm. c) trestního řádu, nižší zásah do soukromé sféry, jakož i do pracovního uplatnění žalobce). Rozsudek byl proto dle ustanovení § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změněn, a žalobci bylo přiznáno zadostiučinění 60 000 Kč. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb., přizná-li ústřední orgán náhradu škody, je třeba nahradit škodu šesti měsíců od uplatnění nároku, přičemž aplikoval judikaturu v tomto ohledu (rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 2328/2004) dle něhož stát se v prodlení s poskytnutím náhrady za škodu způsobenou nezákonným rozhodnutím nemůže ocitnout dřív, než marně uplyne lhůta šesti měsíců ode dne, kdy poškozený nárok řádně uplatnil u ústředního orgánu. V této věci žalobce dle obsahu spisu uplatnil nárok 9. 5. 2013 takže mu příslušenství pohledávky bylo přiznáno od 9. 11. 2013 v požadovaném rozsahu, tedy 7,05 % úrokem z prodlení. Ve zbývajících částech byl zamítavý výrok III. potvrzen jako věcně správný dle § 219 o. s. ř.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení před soudy všech stupňů vyplývá z ustanovení § 142 odst. 3 za použití § 224 odst. 1,2 o. s. ř., když žalobce měl sice formálně vzato částečný úspěch nicméně s ohledem na to, že se mu podařilo prokázat souvislost mezi nemateriální újmou mu způsobenou nezákonným rozhodnutím soudu, lze mít za to, že se mu podařilo prokázat základ nároku. Nejvyšší soud má proto shodně s Ústavním soudem za to, že výsledek řízení projevující se tím, že poškozený žalobce dosáhne satisfakce uložení povinnosti škůdce nahradit mu nemateriální újmu svého druhu hodnotit ve smyslu zásad úspěchu ve věci jako plný úspěch, ačkoliv žalobci výrokově nebyla přiznána jím požadovaná výše plnění do (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 5210/2009, Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1310/09).
24. Pokud jde o výši náhrady nákladů řízení, žalobci byla přiznána náhrada za uhrazený soudní poplatek 6 800 Kč, za právní zastoupení advokáta dle advokátního tarifu (§ 9 odst. 4 písm. a) adv. tarifu), tedy 3 100 Kč za 1 úkon právní služby, a to za 15,5 úkonu (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, doplnění tvrzení z 10. 11. 2014, účast ujednání 18. 11. 2014, vyjádření 16. 12. 2014, účast ujednání 2. 2. 2015, vyjádření z 31. 3. 2015, účast u jednání 31. 3. 2015, účast u vyhlášení rozsudku 7. 4. 2015 - úkon v poloviční výši dle § 11 odst. 2 písm. f) advokátního tarifu, odvolání z 29. 7. 2015, vyjádření z 25. 8. 2015, účast u odvolacího jednání 13. 1. 2016, dovolání k Nejvyššímu soudu ČR, účast u jednání 7. 1. 2019, sepsání odvolání ze dne 30. 1. 2019 a účast u jednání odvolacího soudu 26. 6. 2019). K tomu bylo připočteno 16 paušálních náhrad hotových výloh po 300 Kč, náhrada za ztrátu času za 28 půlhodin po 100 Kč (4 půlhodiny za každé jednání soudu prvního i druhého stupně). K tomu byly připočteny náhrada cestovních nákladů 2 930 Kč, a to za prokázanou výši náhrad zástupkyně žalobce za použití osobního automobilu na trase Kladno - Praha k jednání 18. 11. 2014 ve výši 413 Kč, k jednání 7. 4. 2015 výši 413 Kč, 2. 2. 2015 ve výši 413 Kč, jednání 31. 3. 2015 413 Kč, jednání 13. 1. 2016 368 Kč, 8. 1. 2019 455 Kč a 26. 6. 2019 455 Kč. Daň z přidané hodnoty ve výši 21 % zde činí 12 301,80 Kč vše v součtu

77 681,80 Kč (6 800 Kč +46 500 Kč +1 550 Kč +4 800 Kč +2 800 Kč +2 930 Kč +12 301,80 Kč = 77 681,80 Kč).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2 za podmínek ustanovení § 237 o. s. ř.

Praha 26. června 2019

JUDr. Zdeněk Stíbral v. r.
předseda senátu